

Bradul de Crăciun

Era Crăciunul și părinții au făcut împreună cu copiii un brad frumos. Era înalt, coborât din munte și avea atârinate de crengi tot felul de podoabe scumpe. Ca să-i dea o strălucire mai mare, au presărat pe el fire aurite și l-au împodobit cu beteață.

Câteva zile bradul a fost în mare cinste și toți stăteau în jurul lui, având pentru el numai cuvinte de laudă.

Dar iată că a trecut Crăciunul și bradul a început să se usuce. Cu cât se usca și-i cădeau acele, cu atât se urâțea deși avea pe el toate acele podoabe. Atunci unul din copii îl întreabă pe tatăl său:

- De ce se usucă bradul, tată?

Și tatăl i-a răspuns:

- Pentru că nu mai are rădăcini, copilul meu!

Copilul spuse cu mâhnire:

- Tare-i urât acum!

Apoi bradul a fost despodobit și aruncat la groapa de gunoi.

Așa se întâmplă și cu oamenii care nu mai au legătura cu Dumnezeu. Oricâte podoabe vor fi având ei - bani, funcții, măririi - ei se usucă și sunt aruncați "afară" dacă nu mai au această "rădăcină". Și, dimpotrivă, de vom păstra neconținut această legătură cu Dumnezeu, verzi și vii vom fi neconținut, purtând roadă pentru noi și pentru alții.

Cadoul cel mult dorit

Era într-o zi aproape de Crăciun. Făceam o plimbare scurtă și mi-am zis să trec și pe la prietena mea, Andreea. Întotdeauna avea ceva dulce pe care îl împărțea cu cei care-i treceau pragul casei, iar bunica ei avea pentru toți copiii turtă dulce cu scortșoară.

Tocmai îi sosise un pachet prin poștă și m-am gândit imediat că trebuie să fie cadoul de Crăciun. Mă așteptam să fie bucuroasă și emoționată că părinții ei i-au trimis tot ce și-a dorit. De aceea m-am mirat foarte mult când am văzut că s-a întristat deodată iar picături de lacrimi stăteau gata-gata să-i cadă printre gene.

- De ce te-ai întristat? Nu-ți plac darurile primite? am întrebat.

- Ba da, am primit tot ce și-ar putea dori un copil, numai că eu..., și a izbucnit în lacrimi.

- Andreea, hai, liniștește-te...

După un timp, când a simțit că poate vorbi, iar lacrimile și suspinurile s-au mai potolit, mi-a povestit că părinții ei sunt plecați de multă vreme în străinătate și nu reușesc decât să dea din când în când câte un telefon. Ultima dată când au vorbit i-au promis că vor veni de Crăciun. Dar, în loc să vină acasă, i-au trimis un pachet cu tot ce și-ar dori un copil: dulciuri, jucării, hăinuțe...

- Doar că eu mi-am dorit să vină acasă. Nu i-am văzut de un an...!

Am mai stat cu ea până a venit bunica ei și am plecat spre casă. Eram bucuroasă că-i am pe părinți alături de mine și mă gândeam la Andreea.

Avea dreptate: cele mai frumoase și scumpe daruri nu sunt de valoare și nu aduc bucurie, dacă nu sunt însoțite de iubire.

